

Wprowadzenie do *Amoris lætitia* – pokłosie

Ósmy tom *Annales Canonici Monographiae*, zatytułowany „*Amoris lætitia*” – *pokłosie*, jest swego rodzaju klamrą spinającą rozważania i refleksje dotyczące małżeństwa i rodziny. Są one inspirowane: tekstami debat i dyskusji uczestników III Nadzwyczajnego Zebrania Generalnego Synodu Biskupów (5–19 października 2014 roku), XIV Zwyczajnego Zebrania Generalnego Synodu Biskupów (4–25 października 2015 roku)¹ oraz dyskusją nad *Amoris lætitia*, która odbyła się na sympozjum zorganizowanym przez Wydział Prawa Kanonicznego Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie².

Niewielkich rozmiarów – w stosunku do wagi i doniosłości podejmowanej problematyki – książka „*Amoris lætitia*” – *pokłosie* stanowi próbę podsumowania istotnych ocen przesłania adhortacji (na podstawie wspomnianych pism i dokumentów), zwłaszcza w kwestiach zawartych w VIII rozdziale papieskiego dokumentu. Użyty w tytule termin „pokłosie” oznacza zbieranie pozostałości po sianokosach lub same te pozostałości. Jak zauważył Przemek Michowicz (współautor publikacji) w opracowaniu „*Via caritatis*” sugerowanym kierunkiem recepcji nauczania papieża Franciszka

¹ *Droga do „Amoris lætitia”*, red. P. Kroczek, Kraków 2017 (*Annales Canonici Monographiae*, 5).

² *Dyskusje nad „Amoris lætitia”*, red. P. Kroczek, Kraków 2017 (*Annales Canonici Monographiae*, 6).

w kontekście posynodalnej *adhortacji* „*Amoris lætitia*” – to prawdopodobnie najbardziej trafne określenie, bo oddające całokształt zaistniałego wokół *adhortacji Amoris lætitia* fermentu. Co zatem zbiorą – po lekturze dokumentu – cywilni partnerzy pozbawieni udziału w pełnym sakramentalnym przymierzu małżeńskim (por. KPK, 1983, kan. 1055)? Po pozytywnie prowokującym – jak się wydaje – słowie wprowadzenia, Autor zaprasza do lektury tekstów opatrzonych znamienymi podtytułami: *Incipit dokumentu* – rozpoczyna właściwą część tekstu, a zamyka go punkt zatytułowany *Konsekwencje papieskiej adhortacji*.

Niemniej interesująca – frapująca w swej treści – jest część publikacji autorstwa Piotra Krocza: *Reakcje biskupów na „Amoris lætitia”*. Omawiane w niej reakcje – jak się wydaje – korespondują z podtytułem części opracowania Przemysła Michowicza: *Konsekwencje papieskiej adhortacji*. Zaprezentowane w tekście wypowiedzi czterech konferencji biskupów pokazują niejednoznaczne interpretacje i stanowiska (o czym także w części opatrzonej podtytułem *Towarzystwo według logiki miłosierdzia*). Uważna lektura stanowisk biskupów z czterech krajów: USA – arcybiskupa Filadelfii; Argentyny – biskupów rejonu regionu Buenos Aires; Kazachstanu – wszystkich biskupów oraz Polski – Konferencja Episkopatu Polski (warto zauważyć i odnotować stanowisko KEP) pokazuje, iż „nie sposób nie zauważyć rozłamu w rozumieniu *Amoris lætitia*. Pozostaje pytanie: Czy jest on bezpośrednio osadzony w tekście *adhortacji*, czy też wynika z czynnika ludzkiej grzeszności interpretatorów?”. Taką konkluzję zawarł Piotr Krocze w ostatnim punkcie swego opracowania. I to jest pytanie, na które muszą sobie wierni – duchowni i świeccy naszych czasów – odpowiedzieć.

Część trzecia rzeczony publikacji – autorstwa piszącego niniejsze wprowadzenie – nosi tytuł *Eucharystia i małżeństwo a wskazania adhortacji apostolskiej papieża Franciszka w „Amoris lætitia”*. Autor kładzie szczególny nacisk na ukazanie prawdy o ścisłej

wewnętrznej więzi między Eucharystią a pozostałymi sakramentami (por. kan. 897/ KPK 1983), a w rozważanym przypadku na szczególną więź między Eucharystią a sakramentem małżeństwa. Nie trzeba zatem dowodzić, jak zobowiązująca to więź, skoro Sobór Watykański II obdarzył rodzinę mianem: „Kościół domowy” (LG, 11), a także: „Domowe sanktuarium Kościoła” (AA, 11).

Wyrażamy szczerą ufność (autorzy), że publikacja stanie się swego rodzaju zachętą do lektury adhortacji *Amoris lætitia*, w jej szczególnym przesłaniu, zwłaszcza zawartym w jej VIII rozdziale pt. *Towarzyszyć, rozpoznać, i włączyć to, co kruche*.

ks. Józef Krzywda CM

Uniwersytet Papieski
Jana Pawła II
w Krakowie